

Sygn.akt III AUa 875/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SO del. Piotr Prusinowski

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 września 2013 r. w B.

sprawy z odwołania D. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wznowienie wypłaty emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni D. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 grudnia 2011 r. sygn. akt V U 1339/11

I. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 4 października 2011 r. i wznowia D. R. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r.

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz D. R. kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za wszystkie instancje,

III. wniosek dotyczący zasądzenia odsetek za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia wznowienia wypłaty emerytury przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B..

Sygn. akt III AUa 875/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 4 października 2011 roku, wydaną na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zawiesił D. R. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku.

D. R. zaskarżyła powyższą decyzję, zarzucając jej naruszenie art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 2, 32 i 67 ust. 1 Konstytucji RP. Wskazała, że zaskarżona decyzja nie spełnia podstawowych zasad, jakim powinna odpowiadać decyzja w sprawach indywidualnych i jest ona wewnętrznie sprzeczna.

Sąd Okręgowy w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 13 grudnia 2011 roku oddalił odwołanie. Sąd I instancji ustalił, iż decyzją z dnia 25 czerwca 2009 roku organ rentowy przyznał skarżącej prawo do emerytury od dnia 1 maja 2009 roku. D. R. jest nadal zatrudniona w Urzędzie Miejskim w B.. Sąd I instancji wskazał również, że organ rentowy w decyzji z dnia 3 marca 2011 roku o waloryzacji emerytury zawarł pouczenie stwierdzające, że prawo do emerytury ulegnie zawieszeniu w przypadku nierozwiązania stosunku pracy przed dniem 1 października 2011 roku. Powołując się na art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd wskazał, że przepis ten został dodany przez art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) z dniem 1 stycznia 2011 roku. Obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu kontynuowania pobierania emerytury, dotyczy osób, które przed dniem 1 stycznia 2011 roku przeszły na emeryturę bez rozwiązania umowy o pracę. Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw - osoby te miały czas na rozwiązanie takiego stosunku pracy do końca września 2011 roku. Powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2006 r. (SK 45/04) Sąd I instancji wskazał, iż obecnie obowiązujący przepis art. 103a oraz wcześniej obowiązujący przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie są niezgodne z Konstytucją. Odwołująca kontynuuje zatrudnienie u pracodawcy, na rzecz którego pracowała przed przyznaniem świadczenia, skutkiem czego zdaniem Sądu I instancji prawo do emerytury podlegało zawieszeniu w oparciu o art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

D. R. zaskrzyła powyższy wyrok apelacją, zarzucając mu naruszenie:

1. art. 477¹⁴§1 k.p.c. poprzez oddalenie odwołania mimo braku ku temu podstaw;
2. art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poprzez jego niezastosowanie, przez co Sąd pominął fakt spełniania, w dniu składania wniosku o emeryturę, wszystkich wymaganych przepisami warunków koniecznych do nabycia prawa do emerytury;
3. art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędne zastosowanie, przez przyjęcie, że w sytuacji skarżącej w trakcie pobierania emerytury wystąpiły okoliczności faktyczne uzasadniające zawieszenie prawa do tego świadczenia;
4. art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędne jego zastosowanie w sytuacji, gdy przed wejściem w życie tego przepisu skarżąca nabyła prawo do emerytury bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy z pracodawcą, u którego była zatrudniona w dniu nabycia prawa do emerytury oraz przez jego błędną wykładnię i uznanie, iż przepis ten nie zmienia zakresu prawa do emerytury a jedynie wprowadza dodatkowy warunek jego realizacji;
5. art. 2 w zw. z ar. 32 Konstytucji RP, poprzez nieuwzględnienie przez Sąd obowiązującej w demokratycznym państwie prawnym zasady sprawiedliwości społecznej i wynikającej z niej zasady: niedziałania prawa wstecz, zaufania obywateli do państwa i stanowione go przez nie prawa, ochrony praw nabytych i równości wobec prawa;
6. art. 8 Konstytucji RP oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez brak bezpośredniego zastosowania przez Sąd norm opisanych w punkcie 5 oraz nieuwzględnienie przy wyrokowaniu wymienionych w nim zasad konstytucyjnych;
7. art. 5 kc poprzez nieuwzględnienie faktu, że decyzja ZUS jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego dlatego, że przepisy na których została oparta z mocą wsteczną nakładają na mnie dodatkowe warunki realizacji prawa do emerytury; takiego postępowania organu rentowego nie można uznać za wykonywanie prawa i nie powinno ono korzystać z ochrony.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie jej odwołania oraz odstąpienie od orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 30 maja 2012 roku oddalił apelację i zasądził od D. R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

D. R. wniosła zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w punkcie II powyższego wyroku. Zażalenie to zostało oddalone przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z dnia 6 lipca 2012 roku.

Następnie zaś D. R. wniosła skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu skargi kasacyjnej, wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 roku w sprawie I UK 593/12 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że po wydaniu przez Sąd Apelacyjny wyroku, Trybunał Konstytucyjny orzeczeniem z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 uznał, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skoro uznane za niezgodne z Konstytucją przepisy prawa naruszały ustawę zasadniczą już od dnia ich wejścia w życie, to nie mogą być legalną podstawą orzekania przez sądy powszechne i Sąd Najwyższy. Powyższe zaś wymagało uchylenia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 190 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 398¹⁵ kpc.

Sąd Apelacyjny po ponownym rozpoznaniu apelacji zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Apelacyjny jest w niniejszej sprawie związany wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy (art. 398²⁰ kpc), który wskazał, że przy rozstrzygnięciu należy mieć na uwadze orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12, uznające za niezgodne z Konstytucją przepisy prawa stanowiące podstawę wydanej w niniejszej sprawie decyzji.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był sporny. Organ rentowy wstrzymał wnioskodawczyni wypłatę świadczenia od dnia 1 października 2011 roku, gdyż nie został rozwiązany stosunek pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia były przepisy, które regulują zasady ustalania świadczeń emerytalno-rentowych wymienione w art. 100-114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z art. 103a wskazanej ustawy prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Powyższy przepis został dodany z dniem 1 stycznia 2011 roku przez art. 6 pkt. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Regulacja ta oznaczała, że prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do świadczenia emerytalnego.

Wprowadzone do systemu emerytalnego rozwiązanie budziło wątpliwości świadczeniobiorców co do zgodności z Konstytucją. W rezultacie w przedmiotowej sprawie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 (Dz. U. 2012 poz. 1285) orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku, Nr 257, poz. 1726) w

związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku spowodowało, że osoby, które już skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku musiały, na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego. Innymi słowy, ubezpieczeni, którzy prawo do emerytury uzyskali po spełnieniu jedynie warunku osiągnięcia wieku (oraz odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego), musieli ponownie zrealizować swoje prawo do emerytury według nowej treści ryzyka, czyli spełnić także warunek rozwiązania stosunku pracy, aby emeryturę nadal pobierać od dnia 1 października 2011 roku. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż dokonana przez ustawodawcę zmiana, polegająca na dodaniu do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych art. 103a, dotyczy niezwykle ważnej z punktu widzenia nabycia prawa do emerytury kwestii, jaką jest treść ryzyka emerytalnego rozumianego jako zdarzenie prawne uzasadniające realizację prawa do emerytury. Określenie jego treści przez ustawodawcę jest dla adresatów takiej regulacji informacją, jakie warunki muszą spełnić, żeby zrealizować swoje prawo do świadczenia emerytalnego. W tym kontekście, jeśli ubezpieczony już raz te warunki skutecznie spełnił (na gruncie rozpatrywanej sprawy – osiągnął wiek emerytalny i odpowiedni staż pracy – bo taka była treść ryzyka emerytalnego dla osób, które przeszły na emeryturę od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku), to, zdaniem Trybunału, niedopuszczalne jest – z punktu widzenia zasady ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa – nakazanie mu zastosowania się do nowej treści ryzyka, czyli nakazanie mu ponownego zrealizowania już raz skutecznie zrealizowanego prawa do emerytury. Osoby, o których mowa, podjęły decyzje o przejściu na emeryturę, nie mogąc przewidzieć, że przepisy zmienią się na ich niekorzyść. W przeciwnym wypadku nie składałyby one wniosku o ustalenie prawa do świadczenia emerytalnego, bo korzystniejsze byłoby dla nich pobieranie wynagrodzenia niż dużo mniejszej emerytury, o którą wystąpiłyby po ustaniu zatrudnienia i która wówczas była wyższa niż ta wyliczona w chwili, gdy złożyły wniosek po osiągnięciu wieku emerytalnego.

Skutkiem powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego jest utrata mocy (z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw) art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od dnia 1 stycznia 2011 roku.

D. R. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 maja 2009 roku na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 25 czerwca 2009 roku. Prawo do świadczenia zostało jej przyznane bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Zatem art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zakresie, w jakim dotyczył skarżącej, utracił moc. Przepis ten nie obowiązuje w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku (zaś jednocześnie od dnia 8 stycznia 2009 roku), bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Zgodnie z art. 190 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.) orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. W doktrynie i orzecznictwie odnośnie skutków wyroków Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się ich zróżnicowanie zależnie od treści orzeczenia. Przede wszystkim skuteczność czasową swoich orzeczeń może określać sam Trybunał i wtedy orzeczenie wywołuje skutek od tej daty. Jednak zdecydowana większość orzeczeń, w tym wyrok Trybunału

Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku dotyczący konstytucyjności art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, nie zawiera stanowiska dotyczącego ich skuteczności czasowej, dlatego też należy rozstrzygnąć, jaki jest skutek takich orzeczeń.

Tym samym, należało rozważyć, czy przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co do którego Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność (we wskazanym wyżej zakresie) z przepisami Konstytucji traci moc ex tunc (co oznacza, że orzeczenie Trybunału ma skutek wsteczny, czyli usuwa zakwestionowaną normę prawną od chwili jej wejścia do systemu prawnego), czy też ex nunc (tj. działa dopiero od opublikowania sentencji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przeważa pogląd, że utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją co do zasady winno oznaczać, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma generalnie skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2009 roku w sprawie o sygn. akt I CSK 379/08, OSNC 2009/12/172, lex numer 531567; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 roku, w sprawie o sygn. akt V CO 43/08, lex numer 564856; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 roku, w sprawie o sygn. akt II PK 42/06, lex numer 950622; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 listopada 2006 roku w sprawie II OSK 1349/05, lex numer 318307; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1999 roku w sprawie o sygn. akt I CKN 204/98, OSNC 2000/5/94; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 roku w sprawie o sygn. akt II CKN 632/98, lex numer 1231372; wyrok z dnia 7 grudnia 2000 roku w sprawie o sygn. akt III ZP 27/00, III ZP 27/00, OSNP 2001/10/331, lex numer 46059). Takie stanowisko zostało też zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego wydanego w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny aprobuje powyższe stanowisko.

W tym miejscu należy również zauważyć, że na tle stanów faktycznych wywołanych utratą mocy art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pojawiły się orzeczenia przyjmujące skutek retroaktywny wyroku Trybunału i wznawiające wypłatę świadczenia za okres od dnia 1 października 2011 roku, a zatem także za okres sprzed utraty mocy przez niekonstytucyjny przepis (por. np. wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 lutego 2013 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 41/13, lex numer 1280645 oraz z dnia 16 stycznia 2013 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 1079/12, lex numer 1264372).

Przyjmując, że powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma skutki retroaktywne, stwierdzić należało, że utrata mocy obowiązującej zakwestionowanych nim przepisów, w tym art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nastąpiła od daty ich uchwalenia. W konsekwencji na gruncie tej sprawy zachodziła konieczność ponownego rozpoznania kwestii wypłaty świadczenia emerytalnego należnego D. R., która objęta jest wymienionym rozstrzygnięciem Trybunału.

Przed wprowadzeniem przepisu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie istniał wymóg rozwiązania stosunku pracy celem realizacji prawa do emerytury. Ustawą z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2008 roku, Nr 228, poz. 1507 ze zm.) uchylony został z dniem 8 stycznia 2009 roku art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 37 pkt 5b ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych). Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Od dnia 1 stycznia 2011 roku przepis ten ponownie został wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako art. 103a na podstawie art. 6 pkt 2 w zw. z art. 30 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Ubezpieczonym, którzy nabyli prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku była wypłacana emerytura, mimo kontynuowania zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego wykonywali je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, gdyż nie obowiązywały w tym zakresie żadne ograniczenia. W związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie o sygn. akt K 2/12 prawo do wypłaty emerytury dla tej grupy ubezpieczonych zostało zachowane.

Mając na uwadze powyższe, zarzuty apelacyjne okazały się uzasadnione. W związku z orzeczeniem trybunału Konstytucyjnego przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją nie mogły stanowić podstawy orzekania przez Sąd, a także wcześniej przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Wobec powyższego należało wznowić D. R. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku.

Odnosnie żądania skarżącej dotyczącego odsetek należało przekazać je do rozpoznania organowi rentowemu jako żądanie nowe, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie jest dopuszczalne dochodzenie przed Sądem świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które nie było przedmiotem decyzji organu rentowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1999 roku w sprawie o sygn. akt II UKN 204/99, OSNP 2001/5/169, lex numer 45520).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 386 § 1 kpc (punkt I) i art. 477¹⁰ § 2 kpc (punkt III) jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono jak w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 kpc w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.).